

SLÁDKOVIČ

jar 2018/19

Časopis žiakov a profesorov Gymnázia Jána Kollára so žiackym domovom v Báčskom Petrovci

Číslo 61 ročník 32

Vážení čitatelia,

pomaly sa blíži 100. výročie pôsobenia nášho Gymnázia. Literárny krúžok Sládkovič sa tiež chystá svojším spôsobom osláviť toto jubileum. Ako? No, o tom si prečítate v nasledujúcom čísle časopisu Sládkovič. Nateraz, veríme, že texty prečítané v tomto čísle vám príľnú k srdcu. Totiž chystali ich a písali s veľkou chuťou a láskou členovia redakcie časopisu Sládkovič, ktorí si dovolili odfoťiť sa aj na titulnú stranu časopisu. A nadôvažok, George R. R. Martin hovorí, že čitateľ žije tisíc rokov, než zomrie...Človek, ktorý nikdy nečítal, žije iba jeden...

V mene redakcie časopisu Sládkovič,

s pozdravom,

šéfredaktor literárneho časopisu Sládkovič,

Damjan Kalko I.b

OSLAVA DŇA ŠKOLY

Na Gymnázium Jána Kollára so žiackym domovom v Báčskom Petrovci sa v piatok, 5. októbra 2018 zaznamenalo 99. výročie jeho pôsobenia.

Program oslavy Dňa školy bol venovaný životu a dielu Jána Kollára, lebo práve on roku 1849 prvýkrát navrhol otvorenie strednej školy v Petrovci. A zároveň boli zahlásené budúročné oslavy 100. výročia pôsobenia našej školy.

Na začiatku programu v slávnostnej sieni Gymnázia sa prítomným prihovorila riaditeľka gymnázia Anna Medveďová a privítala a predstavila cenných hostí. V mene veľvyslanectva Slovenskej republiky sa prihovoril Igor Vencel. Taktiež sa prihovorili i generálny konzul Slovenskej republiky v Békešskej Čabe Igor Furdík, podpredseda Demokratického zväzu Slovákov a Čechov v Rumunsku Pavel Hlásnik, predsedníčka Celoštátnej slovenskej samosprávy v Maďarsku Alžbeta Hollerová-Račková a predseda Čabianskej organizácie Slovákov Michal Lásik.

Pri tejto príležitosti syndikát kolektívu spolu s vedením školy odmenili pracovníkov, ktorí majú odpracované desať, dvadsať alebo tridsať rokov. Za odpracovaných desať rokov odmenení boli Rastislav Arňaš a Jasna Lačarková, za dvadsať rokov odmenení boli Helena Despićová, Miroslav Sýkora a Milina Turčanová a za odpracovaných tridsať rokov odmenený bol Štefan Krajčík.

Predsedníčka Národnostnej rady slovenskej národnostnej menšiny Anna Tomanová-Makanová podľa každoročnej tradície najlepším gymnazistom zo žiackeho domova udelila ročné štipendia. Tieto štipendia dostali: Maja Opavská zo Starej Pazovy, Nataša Trunečková zo Starej Pazovy, Iveta Medveďová z Kysáču, Daniel Mihál z Kysáču a Martina Miksádová zo Silbašu.

V kultúrno-umeleckej časti programu nám naši gymnazisti zahrli, zarecitovali, zaspievali, zahrli divadielko a prečítali zaujímavé fakty o živote Jána Kollára. Hudobné body programu pripravili profesor Juraj Súdri a riaditeľka Anna Medveďová. Konferansu mala na starosti profesorka slovenského jazyka a literatúry Marta Pavčoková, ktorá spolu s profesorkami Annamáriou Boldockou-Grbićovou, Helenou Despić a Branislavou Janković pripravili ostatných účastníkov programu. V programe sa zúčastnili: Benjamin Jozef Elijaš, Valentína Hudecová, Vukašin Zelić, Anđela Selak, Neda Torović, Mia Balážová, Dajana Melegová, Emília-Jana Pálešová, Branislav Pop, Shaili Poniger-Forero, Ksénia Rybárová, Nikola Ilić, Martin Ján Javorník, Irena Miriam Nôtová, Renata Beličková, Dávid Fiala, Miroslav Kolár, Štefan Kolár, Ines Gedra, Martin Zvara, Petra Omastová a Martina Agarská. Program moderovali Irena Struhárová a Damjan Kalko.

Martin Pekár I.a

Odmenené víťazky súbehu

Koncom júna 2018 boli zverejnené výsledky súbehu v organizácii Univerzity Mateja Bella v Banskej Bystrici na Slovensku. Na tomto súbehu išlo o dve kategórie: Krátky film alebo animácia a Fotografia. Témy boli nasledovné: Odrazy, Každodenný život a Čiernobiela.

Martina Miksádová obsadila prvé miesto v kategórii Fotografia na tému Čiernobiela a dostala Čestné uznanie pre krátky film alebo animáciu na tému Odrazy. Iveta Medveďová obsadila tretie miesto tiež v kategórii Fotografia na tému Čiernobiela. Organizátori tohto súbehu odmenili naše žiačky vecnými odmenami. Tento súbeh sa zopakuje v závislosti od finančných prostriedkov organizátorov.

Iveta Medveďová III. miesto

Martina Miksádová I. miesto

Martina Miksádová, ukážka z krátkeho filmu

Informácie a fotky poskytla: prof. Daniela Triašková

Text napísala: Ema Turanová 1.b

IMATRIKULÁCIA

Prišiel aj 3. september 2018, pre nás, prvákov, dlho očakávaný deň. Stali sme sa gymnazistami. No skôr ako sme si prvýkrát sadli do nových lavíc, zaklopali sme na dvere žiackeho domova, kde nás privítali usmiatye vychovávateľky. Všetko nám tu bolo cudzie - od novej postele až po novú spoločnosť. Časom sme si na to všetko zvykli, no predsa ešte veľa vecí odhaľujeme. Jednou z nich bola správa o, ako nám povedali, imatrikulácia. Najprv sme tomu slovu nerozumeli, no hneď nám vysvetlili, že ide o program prijatia prvákov do žiackeho domova. Netrpezlivo sme očakávali deň, keď mala byť imatrikulácia. Dátum bol stanovený na 25. októbra 2018. Boli sme však ešte netrpezlivejší, keď sme sa dozvedeli, že témou večierka je Večierok pod maskami. Dlhoo sme si pripravovali tú najideálnejšiu masku pre seba a konečne sme ju mohli ukázať všetkým prítomným. Prišiel deň programu, sedeli sme na svojich miestach a netrpezlivo čakali na začiatok.

Ako prví sa nám predstavili členovia folklórneho krúžku, ktorý nacvičovala vychovávateľka Jasna Makišová. Krásne tance zatancovali Marija Miroslavljev, Jovana Trkulja, Sarah-Malvína Čelovská a Alena Machová.

Hneď nasledovalo predstavovanie prvákov prostredníctvom Powerpoint prezentácie, ktorú skvele pripravili Ines Gedrová a Martina Miksádová. Prezentáciu na klavíri sprevádzala Nataša Trunečková. Samozrejme nemožno nespomenúť moderátorov Jovana Kiša a Branislava Popa.

Počas programu nám Jovana Milić a Milica Popin tradične venovali zaujímavé darčeky. V pokračovaní vystupoval fantastický chór, ktorý nacvičil maturant Dávid Fic.

Milana Mašić podala vydarený prednes básne Labyrint. Hneď po nej nasledovala pieseň Vráť mi

tie hviezdy, ktorú zaspievala Maja Opavská.

Valentína Hudecová obohatila program prednesom básne Len tak Miroslava Váleka.

Dievčatá Marija Mirosavljev, Jovana Trkulja, Jovana Zarupski a Bojana Ražić spievali srbské ľudové piesne a ukázali, že majú silné a zároveň krásne hlasy.

Piesňou „ Zlatni dan“ sa ešte raz predstavil chór. Po tomto skvelom vystúpení bolo ešte jedno také a to bola báseň „ Ukleta od sedam vetrova“, ktorú nám predniesla Maja Mravíková.

To, že chór rád spieva, sme sa presvedčili ešte raz – chórisky a chóristi spievali pieseň „Ja bi da pevam“. David Fic spieval a za vlastného klavírneho sprievodu hral pieseň Elvisa Presleyho.

Po ňom nasledovala Emília-Jana Palešová, ktorá podala krásny umelecký prednes básne žiaka Branislava Popa Zamilovaný.

Vyvrcholením programu Imatrikulácie bola humoristická scéna, ktorú predviedli naši moderátori.

Nielen ja, teda autorka tohto textu, ale kompletne publikum bolo z programu oduševnené a to, aký dojem z neho mala, pre časopis Sládkovič ochotne prezradila Annamária Čániová: „Veľmi sa mi páči, že program pripravili žiaci. Bolo vidno, že pracujú ako jedna rodina a podarilo sa im internát predstaviť v tom najlepšom možnom svetle. Páčilo sa mi aj to, že nás prijali do toho, pre nás, nového prostredia.“ Okrem nej, Katarína Rybárová tiež povedala niekoľko slov:

„Týmto programom nám, prvákom, žiaci vyšších tried dali motiváciu, aby sme aj my našli svoj talent v niektorých z týchto krúžkov, ktoré sú v žiackom domove.“

Všetci s ňou iste súhlasia a preto sa už nevieme dočkať ďalšieho programu, na ktorom, dúfame, sa aj my zúčastníme.

Nina Medovarská I.b

Životné kréda niektorých našich profesorov

Nikomu nerobiť zle, ak nemôžeš pomôcť, tak neodmáhaj, lebo sa ti to v živote vráti.

Ne otimaj, biče ti oduzeto, pomogni, biče ti nagraďeno.

-Profesorka zemepisu Anna Nikolajevičová

Úsmev nestojí nič a prináša mnoho.

Obohacuje toho, kto ho prijíma bez toho, že by ochudobňoval toho, kto ho dáva. Trvá chvíľku, ale spomienka naň je niekedy večná. Nikto nie je taký bohatý, aby sa bez neho obišiel – a nikto nie je taký chudobný, aby ho nemohol darovať.“

-Profesorka výtvarnej kultúry Daniela Triašková

Ale z milosti Božej som čo som, a Jeho milosť nebola pri mne daromná.

1. Korintánom 15:10

-Profesor hudobnej kultúry Juraj Súdi

Kto si čo robí, sebe si robí.

-Profesorka biológie Vjeroslava Struhárová

Pokoj a láska v srdci, nerob druhým to, čo nechceš, aby robili tebe.

-Profesorka dejepisu Kristína Kevenská

Don't give up!

-Profesorka informatiky a výpočtovej techniky Jarmila Vrbovská

Cieľom učenia nie je dostať známku, ale zistiť niečo nové.

-Profesor filozofie a predmetu Jednotlivec, skupina a spoločnosť
Želislav Marušník

Ľahšie je naučiť sa matematiku ako žiť bez nej.

Človek je nie ostrov, ale je predsa štátom pre seba.

Rýchlo, presne a elegantne.

-Profesor matematiky Ján Kopčok

Nádej posledná umiera.

-Profesorka chémie Mariena Diňová

Umetnosť je konstantná eufória, život je konstantná eufória.

-Profesorka biológie Milada Stanković

Chémia je všade vokol nás.

-Profesor chémie Jaroslav Chlpka

Menej je niekedy viac.

-Profesorka psychológie Tatiana Topoľská

Život vždy zdvojnásobí to, čo mu dáš. Dôležité je to, že si sami vyberáme, či to bude dobro alebo zlo.

-Profesorka hudobnej kultúry Olivera Popadićová

Dobro sa dobrým vracia, zlo zlým.

-Profesorka slovenčiny Marta Pavčoková

Biti prirodan, nasmejan i tih, najveća je umetnost na svetu.

Jesenjin

-Profesorka anglického jazyka Nataša Struhárová

Lásku treba dávať všetkým, lebo čo jej viac dávame, to jej viac máme.

-Profesor informatiky a výpočtovej techniky Ján Eliáš

U zdravom telu zdrav duh.

-Profesorka telesnej výchovy Tatiana Kriváková Amidžić

Ostati ravnodušan prema knjizi znači lakomisleno osiromašiti svoj život.

-Profesorka srbčiny Branislava Janković

Ivana Lekárová I.a, Irena Mirjam Nôtová I.a

Rozhovor s profesorom matematiky Jánom Kopčekom

1. Akú máte mienku o žiakoch, ktorých matematika zaujíma, ale ju nemôžu pochopiť?
 - Myslím si, že ak matematika niekoho ozajstne zaujíma, intenzívnou prácou ju môže zdoľať, pochopiť a dosiahnuť dobré úspechy.
2. Ako ohodnotíte žiaka, keď ho prvýkrát spoznáte a uvidíte, že nevie matematiku?
 - Neohodnotím, lebo to nie je korektne. Prvú mienku o žiakovi dostanem iba po určitom čase a po určitých previerkach.
3. Ktorý je Váš najväčší úspech v matematike?
 - Ako svoj najväčší úspech vidím to, že som niekoľkých žiakov presvedčil, že je ľahšie sa naučiť matematiku ako žiť bez nej, a tí istí žiaci pozdejšie vyštudovali matematiku a svoje vedomosti prenášajú na ďalšie generácie.
4. Prečo ste si zvolili práve matematiku?
 - Matematika si vlastne zvolila mňa. Na gymnáziu som bol nositeľom Vukovho diplomu a bavili ma rôzne predmety. Mal som rada čítanie, písanie rôznych literárnych diel, rád som sa učil i o dejinách. Ale v tretej triede som si zvolil matematiku a na moje rozhodnutie silno vplývali aj moji učitelia a profesori, ktorých som vždy obdivoval a vážil si ich. Na základnej škole to bol učiteľ Andrej Lomen a na Gymnáziu profesori Juraj Lačok, Pavel Hlaváč a Samuel Sabo.
5. Od detstva ste mali radi matematiku?
 - Áno, vždy som mal rád čísla a vždy som mal rád násobiť a deliť. Ako malý som chodil aj na súťaže, ale som nemal nejaké zvláštne a obdivuhodné úspechy.
6. Čím by ste boli, ak by ste neboli matematikom?
 - Mojmým snom v mladších dňoch bolo stať sa profesionálnym basketbalistom. Ale okrem toho ma lákalo aj byť DJ-om v rádiu, keďže mám rád hudbu.
7. Ako trávite voľný čas?
 - Veľmi rád pozerám filmy, počas víkendu, keď nemám veľa záväzkov, pozriem si dva alebo aj tri filmy. Rád čítam aj knihy a píšem, ale posledne píšem menej. Mám rád hudbu a rád sa pomocou nej relaxujem. Môj výber hudby vždy závisí od mojej nálady. Niekedy si pozriem aj nejaký basketbalový zápas.
8. Ktorá je Vaša obľúbená pieseň, ktorý je Váš obľúbený film a obľúbený predmet zo školy?
 - Ťažká otázka. Ako obľúbenú si zvolím pieseň Chrisa Rea - Road to Hell. Mojmým obľúbeným domácim filmom je *Partizanska eskadrila* a zahraničný *Flashdance*. Z novších sa mi veľmi páčil *The Gurnsey Literary and Potato Peel Pie Society*. Mojmými obľúbenými predmetmi boli samozrejme matematika a dejepis.
9. Mal šport nejakú úlohu vo Vašom živote?
 - Áno, ako mladý som hrával basketbal. Hral som pre klub Mladosť a hrali sme v druhej lige Srbska. Hrával som aj basketbal 3 na 3, ale keď som začal študovať, nemal som toľko času a sústredil som sa na vyučovanie. Aj teraz si rád pozriem basketbalový zápas, hoci len toľko, koľko mi dovolí čas.

Dajana-Jana Brnová I.a

Pokračovanie rozhovoru s profesorom matematiky Jánom Kopčokom o písaní vlastnej poézie

1. Kedy ste sa začali zaujímať o písanie?
Začalo to v základnej škole, keď triedna profesorka pochválila moje práce a tak som som ich začal v siedmej triede zverejňovať v školskom časopise Okienko.
2. Aké práce ste najviac písali?
Spočiatku to bola próza a hlavne humoreska, kde som na vtipný spôsob opisoval príbehy žiakov. Neskôršie to boli divadelné hry, ktoré boli hrané na programoch a taktiež som sa vyskúšal v písaní rozhlasových hier. V strednej škole som sa najviac venoval písaniu poézie a po študovaní detským poviedkam. No, keď zhrnieme všetko, najviac som písal poéziu.
3. Aký druh poézie ste písali?
Bola to poézia na tému lásky čiže ľúbostná, rôzne rozmýšľania na tému ako je zmysel života, vlastné mienky o okolí a spoločnosti, ale aj o sebe, presnejšie svoje vnútorné rozmýšľanie som preniesol na papier.
4. Ako to, že ste sa rozhodli napísať knihu?
Mal som dost' inšpirácie, keď ide o písanie básní a jednoducho, tá moja zbierka sa stále zväčšovala, nuž som sa rozhodol, že chcem nechať nejakú stopu po sebe a svojej činnosti – chcel som ukázať svoju prácu.
5. Kedy bola vaša kniha vydaná a aké práce sa v nej nachádzajú?
V mojej knihe sú básne, ktoré som písal ešte ako stredoškolač, ale aj neskôršie, napísané do piatich rokov dozadu. Vďaka Vladimírovi Valentíkovi - Valimu moja kniha vyšla pred rokom pod názvom *Keď zo života život odcvála*.
6. Aký bol váš pocit, keď bola kniha zverejnená?
Cítil som nejaký vnútorný pokoj, bol som šťastný, že to, na čom som pracoval, dosiahlo cieľ.
7. Aké boli reakcie na knihu?
Reakcie ľudí boli, že je kniha písaná pre každého. Aj ten, kto nemá rád poéziu a takýto tvar umenia, si v knihe našiel niečo, čo ho oslovilo a zapáčilo sa mu.

8. Píšete aj teraz niečo a kedy máte najviac inšpirácie?

Poslednú prácu som napísal pred rokom, ale chcem sa v bližšej budúcnosti viac venovať písaniu pravdaže, keď mi to záväzky dovoľia. Keď ide o inšpiráciu, najviac jej je pri lúčení so svojou generáciou a chvíľami, ktoré som s nimi prežil a tak im potom rád niečo napíšem.

9. Máte nejakú radu alebo odkaz pre žiakov, ktorí sa venujú písaniu?

Áno, mám, odporúčam im nech čo viac píšu a že nie je potrebné hanbiť sa a mať strach z kritik a osudzovania okolia. Potrebný je čas, aby tá práca odstala a ak budeme mať potrebu podeliť sa o ňu s ľuďmi, tak ju treba zverejniť a nie prídlho čakať s tým. Aspoň je potrebné, aby bolo vidno, že iste máte na to, ale hlavne, podľa mňa, najdôležitejšie sú sila, energia a šťastie.

Karmena Kováčová 1.b

Jesenná časť družby - návšteva z Nitry

Vo štvrtok, 25. októbra 2018 naše Gymnázium navštívili žiaci a profesori z nitrianskeho Gymnázia na Párovskej ulici zo Slovenskej republiky. Navštívilo nás 41 žiakov druhého až štvrtého ročníka a 6 profesorov.

V piatok si počas prvých troch hodín sadli do žiackych lavíc a boli svedkami toho, ako prebiehajú hodiny na našom Gymnáziu. Po hodinách vyštartovali smerom do Nového Sadu. Tam si boli pozrieť Prirodovedecké múzeum, Petrovaradínsku pevnosť a center Nového sadu.

V sobotu mali namierené do Belehradu a bol to celodenný výlet. Tam navštívili Kalemegdan, Národné múzeum a najznámejšiu pešiu zónu Ulicu Knez Mihajlovu, v ktorej taktiež ochutnali národné špeciality. Počas návratu do Petrovca im zlyhala technológia autobusu a tak rodičia priskočili na pomoc a priviezli na súkromných autách žiakov a profesorov do Petrovca. Večer už bolo všetko v poriadku a naši žiaci spolu s nitrianskymi žiakmi sa pekne bavili.

V nedeľu obedovali v rodinách, kde boli ubytovaní a po obede o 14.h vyrazili do Nitry. Všetkým sa tu páčilo a odniesli si pekné dojmy zo štvordňového výletu.

Emma Turanová 1.b

Môj pracovný priestor

(slohové cvičenie)

Úzka, studená a pochmúrna chodba vedie do jednej brány, za ktorou sa skrýva moja internátna izba. Hneď za vchodom, ako pod svetlami reflektora, stojí môj čarodejný písací stolík vyrobený z dreva, farby bielej kávy s červenými detailami, ktoré mu, podľa mňa, nepristanú. Stojí na štyroch čiernych nožičkách a občas akoby chcel zutekať odtiaľto, lebo ho neustále zanedbávam, až natoľko, že mu pavúky začali pliesť ponožky. Čarodejný je preto, lebo hoci ho ráno nalíčim, večer je znovu strapatý.

Môj stolík neuveriteľne láka domácich a turistov, aby tam nechávali svoj poklad. Na svojej chrbtici nesie i veľký i malý tovar ako npr. džínsy a tričko, ktoré čakajú uvidieť slniečko, ceruzky, ktoré sú už vo výslužbe, mobil, ktorý teraz narieka, aby sa dostal do mojich rúk. Najstaršími členmi tohto chóru sú: ohryzok jablka, nad ktorými lietajú otázniky a ešte stále nevieme, kto je jeho majiteľom a fľaša vody, ktorú môžeme využiť na všelijaké výskumy a pravdepodobne odhaliť nové baktérie a ešte neobjavené organizmy.

Nad stolíkom mám okno, ktoré prepúšťa tmú a stolík, okrem teraz, keď toto píšem, využívam iba na to, aby som to okno otvorila a aspoň na chvíľu uvidela svetlo.

Valentína Hudecová II.b

Môj pracovný priestor

(slohové cvičenie)

Včera večer som si sadla ku obrovskej drevenej plošine zafarbenej do okerova (aby sa rany zapríčinené ceruzkou nevideli). Bolo tam vidno i zopár grafitov, ktoré krásia dierky a drevo. Z ľavej strany stojí kôš s pestrofarebnými fixkami, z ktorých (mám nádej) aspoň tri fungujú. Vedľa je šálka teplej kávy, ktorá vždy vychladne, lebo sa nerada zdržiavam pri tej štvornohej veci. Vždy je tu mnoho kníh, aby si druhí mysleli, že za stolíkom sedí dobráčisko, čo má rád školu. Ale u mňa to neplatí, iba má estetickú funkciu - okrášľuje priestor. Celé to knižné pódium osvecuje biele svetlo, ktoré svieti priamo z lampy. Občas sa tam objaví i notebook, ktorý slúži iba na pozeranie seriálov.

Ines Gedra 2.b

Šta je za mene sreća?

Zamislite vreću. Običnu, braon vreću. Najobičniju. Izgleda jednostavno. Izgleda dosadno. Izgleda bedno. Takve su ponekad naše sekunde, minuti, sati, dani, pa čak, ponekad, i meseci, možda nekome i godine. Očaj. Tugo...zašto si ponekad okrutna? Vrećo, zašto si tako braon, što nisi druge boje? Zar ne postoji nikakvo šarenilo ili smo mi krivci što je ovako? Možda postoji rešenje, ma šta možda, sigurno postoji, mora da postoji. Aha! Evo ga. Pred nosom mi je.

Otvorite vreću. Da, stvarno, otvorite je. Znam...radoznali ste, ali se plašite. Šta ako me nešto tamo uvuče, i nikada ne pusti? Ne. Ipak ne. Zašto bih je otvarala? Zašto da tražim iznenađenja i neočekivane trenutke? Zašto? Hiljadu zašto, hiljadu zato. Ne.

Ali...ali gle! Vreća se otvara? Da li da se radujem? Ili da se bojim? Treba da se smejem ili da bežim? Smirite se. Ne plašite se. Ostanite tu. Sedite. Gledajte. I videćete šta će se desiti.

Šta je ovo? Šta to izlazi iz ove vreće? Kakvi su to šareni balončići? Šta je to u njima? Šta se to dešava? Pa da! To je sreća. Zar ne vidite? To vaša lica sama pokazuju. Smejete se. Srećni ste. I ja sam srećna. Je l' vidite sad? Ovako sreća dolazi iznenada. Neočekivano. Baš kad se najmanje nadate. Ali da...mislim da je konačno došao red na to da kažem šta je za mene sreća. Šta to meni nacrta osmeh na lice i šta čini da skakućem svuda unaokolo, da pevam, da se smejem, da vičem koliko sam srećna i ispunjena. Pa da počnem...

Uzimam jedan po jedan balončić i u svakom vidim mali film mojih srećnih trenutaka. Meni je sreća zagrljaj moje mame, naši dragoceni trenuci ispijanja mirisnog kapućina, naši razgovori, moja pitanja, njeni saveti.

Zajedničko gledanje filmova koje se završi sa kojom suzicomi. Da, volim emotivnost moje mame, sreću mi čine takođe naše kupovine, koje nas obično iscrpe, ali na kraju dana mi sreću čini mamino, svaku noć: Mila, volim te. Jedan od najiskrenijih osmeha mi na lice nacrta moj tata. On je majstor za šale. A njegov osmeh, ma to je jednostavno nešto što može da nasmeje i najtmurniju osobu. Sreća su i tatini kulinarski specijaliteti i potreba da nas učini srećnima i to mu uspeva, jer zna da me obraduje čak i najmanjom sitnicom. Za mene je sreća kada moj brat trči u moj zagrljaj, jer iako ima deset godina biće za mene zauvek moj mali bata. Čak i kada se svađamo zbog gluposti, kao svaki brat i sestra se brzo pomirimo jer ne možemo zamisliti život jedno bez drugog. On je moja srećica, jer imajući njega, shvatam da nikada u životu neću biti sama. Srećnom osobom me čine moje prijateljice, njihovo prisustvo, jednostavno naš odnos. Dve su sa mnom 24 časa dnevno. Sa njima je sreća biti ono što jesi jer me poznaju skoro kao sebe same. Jedna je kao zvezda odjednom počela da sija u mom životu i želela bih da prijateljstvo koje je splet srećnih okolnosti kao naše bude uvek ovakvo kakvo jeste. I da, jedna je moja drugarica sa kojom sam odrastala, sa kojom sam trčala po kiši i koja je i dalje tu, sa mnom. Tu smo jedna za drugu kad nam zatreba zagrljaj u kiši zvanom život, i da, još hiljadu lepih stvari,

hiljadu dragocenh sitnica, hiljadu nezaboravnih uspomena, hiljadu nečeg neopisivog što je u mom srcu na posebnom mestu i tamo će zauvek ostati, to, baš to, čini me srećnom, to je moja sreća.

Za kraj, daću vam savet. Kad mislite da nema ničeg na ovom svetu što bi ofarbalo vaš svet u roze, zamislite običnu braon vreću i videćete šta će se desiti, ali za početak samo zamislite. Sreća zna kada treba doći.

Karmena Kováčová I.b

Ty si si nemusel pamätat' nič o mne

ty si si nikdy nemusel pamätat'

moju adresu

lebo som vždy

k tebe zúfalá prichádzala

aby som si špinila ruky

tvojou nečistou krvou

aby som si pchala hlavu

tam, kde jej nie je miesto

aby som prestierala šaty

na cudzom balkóne

a revala blbosti

do ucha

ktoré ma nikdy nepočúvalo

aj tichosti tvoje sú bilingvisti

ktorí poznajú dva jazyky

a na každom mlčia

prichádzala som

každý pracovný a nepracovný deň

aby som ťa prosila, aby si ma ešte raz vypočul

aby som ti nehanebne dávala dolu hviezdy
aj vtedy, keď nebo bolo v úplnosti prázdne
aby som sedela v spovednici tvojich bábok
a rozprávala ošúchané príbehy
o tom ako ťa nemám
a ty máš každú časť mňa
prichádzala som ti
taká
rozkúskovaná
aby som skladala puzzle svojho tela
ktoré si ty nikdy nevedel poskladať
a aby som ti ho dala na dlani
perfektne poskladané
aby si ho znova vypustil
aby sa rozsypalo ako ľad
nemusel si si pamätať
ani len moje meno
ja som predsa patrila
len medzi tie druhotriedne
marginálne
marionety
čie časti tela
boli vzácnejšie od rozpadnutej duše
čie oči
boli rovnako hnedé
ako aj u každej druhej
ja som bola
len jedna

z tých
čo v sobotu húžvajú postel'né prádlo
a v neďeľu ráno
sa už nemôžeš spamätať
ani ako vypadali
ja som rozkúskovaná časť mojej existencie
a ty nie si moja lepšia polovica
ty si moje bytie
všetko čo som
moja si smrť a hrob
biela labuď
a najreálnejšia báseň
moja si idea o všetkom nedohoniteľnom
moja propaganda a ideológia
relégia a nihilizmus
skutočný taster pre smrť
kľakla som si pred tvojimi nohami
zomrela v tvojom náručí
zviazala sa do tvojich uzlov
vstavala sa do tvojich stavieb
ty si si nemusel pamätať
nič o mne
a ja som teba
poznala spamäti

Petra Častvenová 4.b

ČO DOKÁŽE PEKNÉ SLOVO

18.decembra 2018 na Základnej škole Ľudovíta Štúra v Kysáči prebiehalo udeľovanie cien za najlepšie žiacke práce na literárnom súbehu Čo dokáže pekné slovo, ktoré organizujú NVU Hlas ľudu a NRSNM. Naším žiakom boli udelené nasledovné ceny: Emília-Jana Pálešová 4.b – dostala 1.cenu, Petra Častvenová 4.b - 2.cenu, Branislav Pop 4.a - 3.cenu a Špeciálnu cenu dostala Maja Opavská 3.a. Odmenené práce i zverejňujeme.

KEBY SI ŽIL V MOJEJ EIFFELOVEJ VEŽI

Keby Da Vinči vedel, ako nikdy nebudeš rozumieť jeho platonickú lásku k Mona Líze, znovuzrodil by sa a znova by dožil mozgovú porážku. Keby som sa rozhodila zobudiť Van Gogha a povedať mu, ako si sa nikdy nevedel pozerat' na hviezdnu noc tak, ako sa na ňu pozeral on, vstal by z mŕtvych a znova by si odstrihol ucho a utrpel najväčšie boľasti tohto krutého sveta. Keby Jane Austen vedela, že stať sa Janou nie je tak ľahko, keď pri sebe nemáš žiadneho Thomasa Lefroya, sama by sebe znova privolala Adisonovu chorobu. Žiaden človek na svete nerozumie, ako je špatne, že Jesenjin nevie ako ty, ktorého až tak veľmi milujem, sa pokúšaš spraviť suku z jeho svätej lásky. Rozliala by som bielu farbu po tvojich citoch, lebo sú sterilné a operované od vzduchu a Slnka. Žiaden človek nerozumie, ako bolí, keď viem, že Amy Winehouse viacej nikdy nepovie ako je to, keď ťa niekto bolí a keby ako mátoha, celkom náhodou, vošla mne do mozgu, znova by sa otrávil alkoholom a zomrela tak, ako zomrela pred toľkými rokmi. Keby si sa mohol stať aspoň na jeden deň Leonardom DiCapriom alebo Jamesom Deanom, možno by veci prestali znieť ako Zločin a trest a možno by som si nemyslela, že sa Dostojevskij znovu zobudí a dostane epileptický záchvat a možno sa z toho Nabokov znovu poteší a možno sa spamätá, že žiadna žena ako čo bola Lolita už viac pred ním nestojí a že mňa tak nikto nemiluje, tak úboho a nekonečne a sebecko, ako on miloval ju. Chester Bennington, prosím, znova sa zobud' a príd' mi ešte raz zopakovať o skrehnutom a necitlivom človeku, ešte raz mi príd' zopakovať, ešte raz to chcem počuť z tvojich živých úst, lebo možno potom, ale iba možno pochopím, prečo si sa rozhodol, že tomuto svetu už viac nepatríš.

Možno v mojom srdci existuje jedna Eiffelova veža, ale Francúzi o nej, našťastie, nevedia nič a preto neprichádzajú sem. Možno tá veža stojí skrytá tam pre niekoho, kto rozumie lásky tak, ako jej rozumeli všetci oni. Lebo oni so sebou doniesli všetky čary tohto sveta a stiahli ich za sebou do svojich hrobiek tak, aby nikdy viacej nikto po ne nemohol prísť. A nechali ma tu plnú pocitov vo svete, ktorý je modrý a sterilný, pri tebe, ktorý vraciaš písanými písmenami po knihách a rozprávkach, vďaka ktorým planéta aj ďalej stojí v jednom celku. Všetko sa prelialo tvrdým a chladným betónom a už to Cobain nemôže ospievať. Už to Darwin nevykritikuje, lebo keby nepodal teóriu evolúcie, možno by sme sa nikdy nestali takými, akými sme teraz.

Smrti sa nevyhneme. Preto by sme mali začať veriť v život.

Petra Častvenová IV.b

BLACK RIPPER

Hodiny na Katedrále sv. Mikuláša odbili dve hodiny po polnoci. Listovanie papierov a mumlanie páralo tichosť v obývačke. Para z kávy, ktorá sa chladila, vyplňala izbu. Isak nespál, nemohol. I keď nemal rád popíjanie kávy, teraz si ju uvaril, lebo svedomie mu hovorilo, aby sa skoncentroval. Nič nové mu nenapadalo, stále krútil dokola tie isté vety a hlavou mu prechádzali fotografie, ktoré boli rozostreté po obývačke.

Zrazu mu zvonenie telefónu prerušilo prúd myšlienok.

„Áno?“- unaveným hlasom sa ozval.

„Isak, dúfam, že som ťa neprebudil, ale mám nešťastné správy. Našli sme ešte jedno telo.“

„Prosím?! Kde?“

„Na rovnakom mieste, ako aj doteraz.“

„Dobre. Hneď prídem.“- Isak zložil slúchadlo. Zozbieral papiere do jednej krabice, ktorú zobral so sebou do auta a pobral sa na adresu, na ktorú šiel už štvrtýkrát.

„Ahoj, Brody, tak čo tu máme?“

„Hej, Isak.“ – pohľad sa mu na chvíľu zastavil na nevyspatej Isakovej tvári, oči mal krvavo červené a mal obrovské kruhy pod nimi. „Si v poriadku? Vyzeráš úplne nevyspato. Aspoň trochu si si oddýchol?“

„Brody, vieš aký som v takýchto prípadoch. Nechaj to teraz. Hovor už.“

„Chápem, (budem odychovať keď zomriem)“- pochopil Brody, vlastne Bernard Smith, policajtný oficier. „Tak máme tu mladú dievku, nemá nijaké doklady pri sebe, tak sme ju neidentifikovali, ale ako čo môžeš vidieť, je černoška ako aj všetky doteraz. Celkom ostrihaná, nechané sú malé pramienky vlasov, lenže tentokrát sú pramienky podelené na dve časti a zabalené do nejakého obalu. Obe časti sú čierne, takže ide o čiernovlasú dievčinu. Najpravdepodobnejšie príčina zabitia bude pichnutie nožom, lenže asi tentoraz ich máme viac. Čo si myslíš, je to on? Black ripper?“

„Brody, koľko rás ti musím povedať, aby si ho tak nevolal. Tie mená sériových vrahov nám dávajú iba predtuchy, ktoré nemusia byť správne. Ale áno, myslím si, že je to on. Kto našiel telo?“

„Tamten muž, práve dáva policajtovi vyhlášku.“

„Dobre. Daj mi ešte raz ten sáčok s pramienkami vlasov. Nejako mi je tento symbol známy. Nie je to vlastne logo tej firmy čo vyrába šperky, tu niekde aj sídli.“

„Myslím si, že viem na čo myslíš, to bude ten Diamond.“

„Hej, presne to. Asi neskôr budeme musieť opäť tam odísť sa trochu porozprávať. Ale najprv odídeme vidieť do stanice čo vraví patológ na toto.“

Keď prišli do stanice, Isak vzal so sebou krabicu, so všetkými informáciami, ktoré sa týkali Black rippera. Odišiel do menšej zasadačky, aby mal väčší priestor, lebo na jeho stole vždy boli rozložené papiery, fajly, rôzne knihy... Všetci sa pýtali ako sa mohol vynájsť v tej džungle na stole. Dotiahol si veľkú tabuľu a začal lepiť fotografie na ňu. Na konci si sadol na stoličku a pozeral na celé zhrnutie.

Mohla sa presne vidieť šablóna. Všetky dievky sú černošky, celkom ostrihané, nájdené na rovnakom mieste, pri kontajneroch, hodené ako nejaké smeti. Zabité nožom. Dost tam sedel a premýšľal. Dával veci do súvisu.

„Isak, môžeme sa ísť opýtať patológa, čo nám on povie o tomto.“- Brody prišiel ku nemu a zaklopajúc zavolať.

„Mhm. Podme.“

„Tu je káva, je ti potrebná, aby ťa vzkriesila znovu.“

Vyrazili dolu schodmi. Ako odpil hlt kávy, bývalo mu ľahšie a ľahšie.

„Ahoj Isak, auu nevyzeráš dobre. Počul si už o slovíčku spánok?“- oslovila Isaka Izabela, patologicčka, ktorá pracovala v Severnej policajtnej stanici už dost dlho a veľmi sa skamarátila so všetkými. Isak vždy obdivoval výhľad jej pracoviska, lebo ikeď robila s mŕtvolami, celé svoje miesto ozdobila rôznymi ozdobami a dominovala hlavne ružová farba.

„Isak poznáš pojem spánok?“- znovu sa ho opýtala.

„Hahaha, asi nie.“- zasmial sa.

„Asiže. Tak tu máme znovu dievčinu, černošku. Ostrihané vlasy. Príčina úmrtia je 18 pichnutí nožom šírky 8 cm, čo by zodpovedalo kuchynskému nožu. Nevidno na nej, že je sexuálne týraná alebo zneužívaná.“

„18 pichnutí?!“- prekvapene sa pýtal Brody.

„Áno 18.“- skonštatovala Izabela.

„Tak znamená, že bol naozaj nahnevaný.“- poznamenal Isak.

„Dobre. Potom na zápästiach a členkoch môžeme trošku vidieť stopy pravdepodobne od motúza, takže bola viazaná. Jej DNA som zobrala z pokožky a našla ho v našom systéme. Volá sa Siera Folková, niekoľko rokov dozadu ju polícia priviedla z nejakého žúru, na ktorom nesmela byť, lebo bola ešte maloletá a tam sa používal alkohol, ale aj drogy.“

„Si preverovala DNA aj na tých pramienkoch?“- opýtal sa Isak.

„Mmm, nie. Nezdalo sa mi také dôležité. Chceš, aby som to spravila?“

„Áno a potom, keď dostaneš výsledky, tak mi ich pošli.“

„Jasné. A prosím ťa choď, oddýchni si trochu. Naozaj vyzeráš ako keby ťa kalná voda vyhodila.“

„Vždy som mal rád tvoj zmysel pre humor, Izabel.“

„Brody, urob mu niečo, prosím.“- prosila Brodyho.

„Skúsím.“- zasmial sa Brody.

„Možno, keď doriešime prípad. Ďakujeme, Izabel.“

„Vždy k službám“.

Hneď odišli do tej malej zasadačky, napísal meno Siera Folková a zalepil ho na tabuľu pod obrázkom. Vzd'alil sa a sadol si na stôl.

„Už máš nejakú ideu?“- opýtal sa Brody.

„Mám. Potrebné je, aby sme vyhľadali adresu Siery Folkovej a prines mi mapu Portlandu.“

„Dobre. Idem hneď na to.“

O chvíľu sa Brody zjavil s papiermi a mapou. Isak mu rýchlo zobral z ruky mapu, zalepil ju na druhú polovicu tabule. Vzal adresu a napísal ju pod meno novej obete.

„Pod' Brody, diktuj mi adresy a ja ich budem značiť na mape.“

„Dobre, pripravený? Prvá adresa je Washington street 345, druhá Morrison Street 124, tretia Belmont Street 657 a štvrtá je 6. avenue 455.“

„Výborne“, otočil druhú stranu tabule a okolo čiernych krížikov, ktorými označil adresy, nakreslil červenou fixkou kruh. „Vidíš tento kruh, v tejto oblasti alebo býva, alebo pracuje náš vrah. Pretože sú z rovnakej oblasti všetky obete a to nemôže byť náhoda. A rovnako tuto, kde sme našli telá alebo býva v okolí, alebo pracuje. Pravdepodobne má nejaký kombík, ktorým ich preváža.“

„Mohol by mať prácu možno električiar, alebo pracuje v nejakom servise, ktorý opravuje domáce spotrebiče a má na starosti práve tú oblasť“ - rozmýšľal Brody nahlas.

„Možné je. Ale vo svojej práci musí mať nejakého šéfa, ktorého neznáša, lebo ho psychicky týra a utláča ho. Tak chce dokázať svoju dominanciu, svoju moc, to vlastne symbolizujú tie ostrihané vlasy.“

„Ako z toho biblického príbehu o Samsonovi, ktorý mal moc vo svojich vlasoch.“ - poznamenal Brody.

„Také niečo. A tie pramienky čo necháva, by mohlo symbolizovať milosrdenstvo, ako nejaká malá časť moci, ktorú im necháva, ale im nestačí aby prežili. To, že ich nechal zabalené ako šperky a ešte nechal podnikové logo, tak možno ich chce obviniť. To mu prichádza ako nejaký podpis. Ako trofej si berie vlasy, aby mu pripomínali, že on vládne a má moc v jeho rukách. Všetky obete sú černošky a ženy tak vrah bude mať pravdepodobne bieu pleť a je muž.“ - analyzoval Isak.

„Prečo zabíja práve nožom?“ - opýtal sa Brody, ktorý pozorne sledoval čo Isak rozprával.

„Pravdepodobne je tak nahnevaný, že sa tak najľahšie oslobodí takých citov a pocítil úľavu. Je to oveľa mocnejšie ako keby vzal pištoľu. Ešte môžeme vidieť ako jeho agresivita, hnev sa stupňuje. Pozri, Lorel mala iba tri bodnutia, Beatris sedem, Padma 12 a Siera až 18.“

Brody zamyslene pozeral do jedného bodu na zemi, kýval hlavou. Isak sa tiež zahľadel na tabuľu a súhlasne kýval hlavou, na konci skonštatoval:

„A môže byť aj ešte horšie. Môže začať aj čoraz rýchlejšie a rýchlejšie nachádzať svoje nové obete a zabíjať ich. Toho sa aj najviac bojím.“

Ozvalo sa klopanie na dverách, obidvaja odtrhli svoje pohľady z bodov, na ktoré boli zahľadení. Zišiel policajt a dal im kovertu. Rozbalili ju. Boli to výsledky DNA z prameňov. Ibaže tam boli dve DNA. Jedna patrila Siere, poslednej obeti a Padme, predposlednej obeti. Ibaže to sa nemohlo vidieť voľným okom, lebo všetky majú podobné vlasy.

„Podme do Diamondu, firmy, ktorá vyrába šperky.“ - rýchlo reagoval Isak. S vážnym výrazom tváre vyšli z policajtnej stanice, nasadli do auta a šli do firmy Diamond, ktorý sídlil neďaleko miest zločinu. V aute ešte raz prešli cez profil osoby, ktorú hľadajú a uzavreli, že existuje možnosť, že tam pracuje.

„Dobrý deň, potrebujeme sa porozprávať sa s vašim nadriadeným.“- vážnym hlasom povedal Brody sekretárke, ktorú našli na vchode. Chcela im niečo povedať, pravdepodobne, že je zaujatý a nemôže teraz, ale v momente ju presvedčili policajtné značky. Rýchlym tempom ich odviedla k šéfovi . Šéf telefonoval, ale keď znovu videl známe tváre, tak rýchlo skončil rozhovor.

„Vďaka Stela, môžeš ísť.“-povedal sekretárke, „tak páni policajti čo vás priviedlo sem?“

„Ešte stále hľadáme toho istého vraha. Iba tentokrát nás sem priviedlo vaše logo, ktoré bolo nechané na obeti. Takže si myslíme, že sa vrah nachádza pod touto strechou.“- povedal Brody.

„Poprosili by sme vás, aby ste si dali pozor na opis tejto osoby a ak vám niekto napadne, tak povedzte, dobre?“-opýtal sa Isak.

„Okej, urobím čokoľvek, len mi viac sem neprichádzajte, aspoň nie s takým účelom.“

„Všimli ste si tu nejakú osobu, ktorá je dosť uzavretá do seba a veľmi ťažko nadväzuje vzťahy s kolegami. Ale keď si nájde niekoho, kto mu zodpovedá, tak ho nepustí tak ľahko. Možno v posledných dvoch mesiacoch na nejaký spôsob zmenil správanie a začal byť trochu bezočivý a drzý. Jeho práca vôbec nie je veľmi dôležitá, je to nejaká najobyčajnejšia práca. V posledných dňoch je veľmi nervózny, napätý, nepracuje ako treba, vyzerá veľmi zamyslene, možno vám zišlo na rozum dať mu výpoveď z práce ...“

„Počkajte,“- zastavil šéf Diamondu Isaka. „Je tu niekto, kto zmenil svoje správanie a to presne ako ste povedali pred dvoma mesiacmi. Vtedy, keď...“

„...keď začali vraždy, áno.“- dokončil Isak. Bol napätý, ale v podstate bol šťastný.

„Ahhh,“- vzdychol si šéf. „Bude to Adam. On prevážal naše produkty do zlatníctiev. Vždy sme na nejaký spôsob mali problém s ním, vždy bol tichý, potiahnutý, ako keby žil vo svojom svete, ale veľmi ťažko pracoval so svojimi kolegami. V posledný čas bol dosť drzý voči mne, ale aj voči ostatným. Ako keby bol celkom iná osoba. Ale mal tu jedného kolegu, s ktorým sa skamarátil, ja osobne som sa prekvapil, že sa našla taká osoba. Lenže jeho kamarátovi som musel dať výpoveď z práce, skrze nekonania svojej práce, vždy meškal. A ja netolerujem také správanie. Niekoľko dní neskôr, Adam sa začal nechutne správať, niekoľkokrát som ho aj napomenul, ale nepomohlo. Tak už dlhší čas rozmýšľam dať výpoveď.“

„To bude on istotne.“

„Dnes som si ho aj zavolať, aby prišiel. Mal by prísť o takých 15 minút.“- poznamenal šéf pozerajúc sa na hodinky. Brody a Isak sa v tej chvíli iba pozreli. Prisvedčili hlavou a pobrali sa von. I keď nikdy nevideli ako Adam vyzerá, vedeli ako ho spoznajú: podľa správania. Pravdepodobne bude mať mrzutý výraz tváre a bude nepokojný.

Len čo vyšli von, poobzerali sa po okolí. Všade videli hrbu ľudí, ktorá ide sem a tam, veľké množstvo áut, kombíkov,... Vo chvíli zachytili človeka ako vychádza z bieleho kombíka, na

ktorom bol diamant, logo firmy Diamond. Videlo sa nejaké zlé šťastie na jeho tvári, silno zabuchol dverami kombíka a so zovretými päťami rázne vykročil. Isak kukol na Brodyho a pochopil, že je to Adam. Keď ich Adam zočil, ako sa ku nemu približujú, vytiahol mobil z vrecka, pozrel sa naň, otočil sa a pohol zrýchleným tempom ku kombíku. Niekoľko ráz sa aj otočil. Zišiel do kombíka, štartoval motor a rýchlo sa pripojil do premávky, vôbec nedbajúc na ňu. Isak a Brody začali bežať ku svojmu autu, rýchlo nasadli a vyrazili za Adamom. Isak rýchlo vzal vysielacčku a povedal ostatným policajtným autám, aby sa pripojili do naháňačky za bielym kombíkom tabuliek W58T63 na Division Street. Brody bol už skúsený v takýchto veciach a veľmi šikovne sa vyhýbal narážaniu s ostatnými autami. Adam bol v panike a niekoľkokrát chýbalo zopár centimetrov, aby prišlo k zrážke. Naháňačka pokračovala. Adam bol zúrivý, ale aj strápnový, nervózny z možného chytenia, odbočil do jednej menšej ulice. Brody ho sledoval a odbočil aj on. Na chvíľu Isak nevidel biely kombík, ale veril Brodymu. Brodyho oči hľadali bielu farbu a zočili ju v uličke z ľavej strany. Na sekundu ho chytila panika, že ho stratili, ale boli mu za päťami. O niekoľko sekúnd sa spolu so sirénami policajtných áut počul veľký výbuch. Adamovi, ktorý šiel veľkou rýchlosťou, buchol do boku čierny Mercedes. Už viac nemohol bežať na kombíku od polície, tak sa pokúsil pešo sa stratiť políciou z očí. Isak okamžite vybehol z auta, Brody tiež utekal za ním. Videli, že Adam nemá nijakú zbraň so sebou.

„Okamžite stoj!“ - vykrikoval Isak. Adama opúšťali aj trochu zranené nohy z nešťastia. Nemohol pokračovať ďalej.

„Ruky hore, tak aby sme ich videli!“ - skríkoval aj Brody. Prišli ku nemu. Zbili ho k stene budovy, dali mu putá, policajt ho chytil a viedol ku autu. Isak a Brody sa pozreli s jemným úsmevom na tvári. Konečne je koniec, aspoň tohto prípadu. Ešte ich čaká dosť toho.

Isak pozoroval čo robí policajt. Na moment sa mu pohľad zastavil na Adamovi v aute. Videl zlobu, zlosť, ktorá sršala z jeho očí a tá zlosť, tie oči, mu zostanú vrezané v jeho pamäti navždy.

Emília-Jana Pálešová 4.b

Predstav si

Predstav si

Že sa opäť stretáme ako cudzinci

Že sa opakuje

Tá mysteriózna vesmírna spontánnosť

Ked' ťa dáke oči zasiahnu po prvýkrát
A nechajú ťa nehybného
V čase i priestore
V okamihu očakávania
Ked' sa predstiera falošná nezaujatosť
Ako sa s ťažko skrytou túžbou
Pozeráme cez chrbát
A nato sa teatrálne otočíme
Predstav si, že sa nepoznáme
A že sa opäť stretáme
Pritom sme o niečo menej komplikovaní
A o niečo viac otvorení
Proti všetkým pravidlám a zákonom
Uznat' všetko
Po dlhom čase
Ale ako si byť istý niečím
Ked' sme boli prirodzene priradení
K obmedzeniu podozrením a strachom
Imagine
Že opäť nevedome a postupne
Obľúbiš každú čiastku toho, čím som
A to si uznáš
Nie, nikdy slovami
Lež ako prvý hanblivý záchvev úsmevu
Prvý dotyk alebo ubránením sa pred pohľadom

Ktoré ťa bojzливо zrádza
A odzbrojí
Tvoje tajné obranné línie
A porazene salutuješ novej budúcnosti
Na mojom ramene
Všetko by som dal
Aby sme sa znovu stretli ako cudzinci
Lebo keď stojíš a zamyslíš sa nad chvíľou
Zisťuješ, že je akurát najlepšia
Pred začiatkom.

Branislav Pop 4.a

Dážď a voľačo pekné!

(Juraj Tušiak)

Prišiel nečakane ako... ako mi Juraj Tušiak prichádza, jemne a nedotieravo, so svojimi peknými básňami a zmení mi svetonázor! ...Letný dážď. Zlial zo mňa všetku istotu a premenil ju na niečo trblietavé. Svetielkovalo to vo mne ako kvapky toho istého letného dažďa, ktorý so sebou priniesol. Vždy, keď pršalo, spamätala som sa toho pocitu teplých kvapiek pomaly sa stekajúcich po mojom tele. Prinášal sebou vôňu mokrej trávy a zimomriavky od sviežeho vzduchu.

Aj keď prišla jeseň, jeho dážď vo mne zostával. Neodišiel. Aj keď vonku už vialo. Ustavične bol tu ten príjemný pocit z jemného mrholenia po mojej koži. Ako niekto môže len tak sa zjaviť a zmierniť osobu na taký zvláštny a vzácny, mimoriadny spôsob? Ako sa mu to tak skvele darí?

Sedel tak jedného jesenného večera na lavičke v parku a dopíjal si kávu, ktorú sme si kúpili. Ja som svoju už dávno dopila a teraz som sa hrala s prázdnyim pohárikom v rukách. Dávno odbila jedenásta a pomaly sa chýlilo k polnoci. Bolo mi chladno, ale nechcela som sa od

neho pohnúť ani len centimeter. Nohy sa nám dotýkali a príjemne ma to hrialo. Až mi to vyvolávalo zimomriavky, ktoré mi prešli najprv pravou nohou, potom pravou rukou a zastavili sa na mojom chrbte. Striasla som sa, a on si to zrejme okamžite všimol.

„Chladno ti je? Počkaj, podám ti svoj kabát.“ A začal si ho vyzliekať.

„Nie, netreba mi, ďakujem. Som v poriadku.“ Vykoktala som zo seba a nahodila jemný úsmev.

Len čo som to vyslovila, kvapka dažďu pristála na mojej ruke. Pozrela som sa hore. Sivé mračná prikrývali nebo a zrazu začalo pršať. Ani Peter, ani ja sme nevzali so sebou dáždnik. Peter vrhol na mňa krátky pohľad a chytil ma za ruku. Začali sme utekať pod najbližší strom, aby sme sa aspoň ako-tak skryli od lejaku. Zastali sme pri strome zadychčaní a tak rýchlo sme sa zastavili, že ma Peter svojím telom takmer pribil ku stromu. Ruky oprel o strom tesne pri mojej hlave a pozrel sa mi hlboko do očí.

Páni, také niečo ste ešte nevideli! Tú čierňavu zmiešanú s drobnými hviezdami, ktoré sa letmo trblietali v jeho očiach. Je to veľmi ťažko nepovšimnúť si, ale nikdy som nevidela, že niekto má v svojich očiach také hĺbky.

Ako keby sa čas zastavil. Zrazu som nič okrem tých čierňav nevidela. Nebola som schopná všímať si svet okolo seba, vidieť ešte niečo okrem dvoch nočných oblôh plných iskrivých hviezd. Zrak sa mi stratil do ničoho, keď som znenazdajky pocítila jeho ruky na svojich bokoch. Pozrela som sa naňho. Už som nevidela len dve kukadlá, ale aj jeho mäkké pery a kvapky, ktoré sa mu stekali po tvári. Mokrú vlasy...

A potom... nemusím cítiť nič viac. Ani zem pod nohami, ani bolesť, ani radosť, ani ten prekliaty dážď, ktorý toľko milujem, ani nič iné! Cítiť jeho pery na mojich. Chuť teplej kávy... Obaja sme boli zmoknutí, ale v mojom srdci nikdy nebolo teplejšie.

Prišiel nečakane ako letný dážď. Ako sa mu to tak skvele podarilo? Bolo potrebné tak málo, aby som bola celkom dojatá. To voľačo pekné! Zlial zo mňa všetku istotu, že mu už niekedy budem schopná odolať.

Maja Opavská 3.a

Šéfredaktor: Damjan Kalko

Redakcia: Damjan Kalko, Emília-Jana Pálešová, Petra Častvenová, Branislav Pop, Maja Opavská, Ema Turanová, Martin Pekár, Martin Zvara, Dajana-Jana Brnová, Irena-Mirjam Nôtová, Ivana Lekárová, Karmena Kováčová, Nina Medovarská

Zodpovedné profesorky: Marta Pavčoková, Annamária Boldocká-Grbićová, Helena Despić, Branislava Janković

Fotografie do časopisu poskytla profesorka Daniela Triašková a použité sú aj vlastné zdroje žiakov